

PAMELA
BUTCHART

IZZY KÖNYVEK

THOMAS
FLINTHAM
rajzaival

A
KÉM,
AKI
SZERETTE
A MENZA-
KAJÁT

A Könyv
írása során nem került
elfogyasztásra menzajakaja

MÓRA

♥ Andynek,
♥ esküvőnk ♥
♥ alkalmából! ♥

PAMELA
BUTCHART

A
KÉM,
AKI
SZERETTE
A MENZA-
KAJÁT

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
The Spy Who Loved School Dinners
Text © Pamela Butchart, 2014

Illustrations © Thomas Flintham, 2014
Cover Artwork © Thomas Flintham, 2014

This translation of *The Spy Who Loved School Dinners*
is published by arrangement with
Nosy Crow ® Limited.

Fordította: Magyar Andrea

Minden jog fenntartva!

Hungarian translation © Magyar Andrea, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja*

ISBN 978-963-603 330 9

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Janka-Fabacsovics Lili
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

magyar
nyomdatermék
NYOMDA- ÉS PAPIRPARI SZÖVETSEG

Tartalom

1.	Most még apu sem tud megmenteni!	7
2.	Az új lány	11
3.	Szia, igen, láb!	22
4.	Mathilde utál minket	38
5.	L'Cola	43
6.	Kém az iskolában	61
7.	Maisie-ék Kastélya	67
8.	Mért kém?	80
9.	Látszik a SZEMÉN!	98
10.	A pitekém	114
11.	Sötét titok	130
12.	Ki éri el hamarabb a csokis pudingot?	136
13.	Megáll az ész!	142
14.	A púpos bálna ránk pillecukrozott!	153
15.	Kitaláltdarázs-támadás	161
16.	A parkoló-hadművelet	170
17.	Tényleg megettek egy PINGVINT??!	175
18.	Scott kapitány szelleme	184

19.	Az igazság Mathilde-ról	198
20.	A párizsi terv	206
21.	Fagyirablók	215
22.	Ez már az Eiffel-torony, vagy egy epres jégkrém?	225
23.	Őrült barátok	244

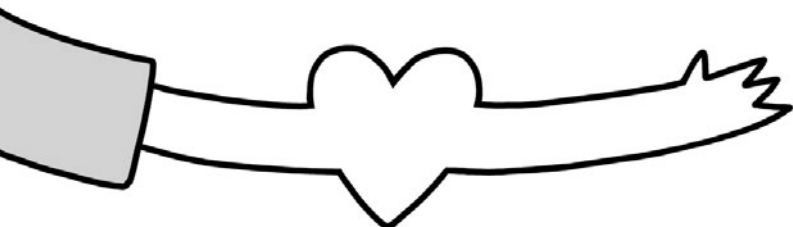

Néha, amikor anyu leszid, apu a védelmemre kel:

– Ó, hagyd már szegényt! Az a fontos, hogy a helyén van a szíve. Igaz, Izzykém?

Mire én azt felelem:

– Hát remélem!

Mert ha nem a helyén van, akkor ugyan **HOL?** Ki tudja, lehet a karomban, a térdemben, vagy akár még a nagylábujjamban is! Az pedig **ELÉG** ijesztő lenne. Főleg, ha az orvosoknak keresni kéne, hogy megtudják, életben vagyok-e még, vagy ilyesmi.

Apu akkor mond ilyeneket, amikor meg akar védeni, mert valami olyasmit csináltam, ami anyut az **ÖRÜLETBE** kergeti. Mint egyszer, amikor mondtam anyunak, hogy csukja be a szemét, és aztán a szájához tettem egy kaszáspókot, hogy puszilja meg. Szegény póknak már csak hat lába volt, mert kettő leszakadt, amikor véletlenül ráléptem. De anyu kinyitotta a szemét, mert a pók lába csikizte az orrát.

Aztán sikítozni kezdett, és lesöpörte a pókot, amitől **MÉG EGY** lába kiszakadt szegénynek.

Mondtam anyunak, hogy én csak azt akartam, hogy gyógypuszit adjon a póknak, mint nekem, amikor kicsi voltam, és fáj a lábam. De anyu csak sikítozott, és akkor apu azt mondta, vigyem ki a pókot, mire sírni kezdtem, mert tudtam, hogy szegény Martin odakint elpusztul, hiszen már csak öt lába maradt.

Máskor meg azért lett mérges anyu, mert apu beteg volt, én pedig csináltam neki egy bögre meleg tejet. Apu megjegyezte, hogy a tej egy kicsit zöld, és furá íze van, de mondtam neki, hogy az csak a **VITAMIN**.

Aztán anyu felkiabált értem:

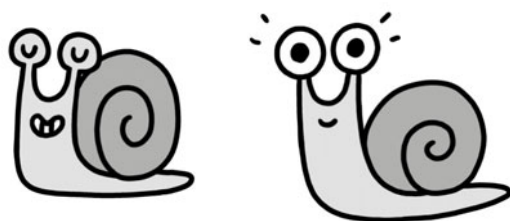
– Izzy, **AZONNAL** gyere le! – és azt mondta, illet **NEM** lehet csinálni, hogy tejet öntök a teáskannába, olyat meg **FŐLEG** nem, hogy még brokkolit is teszek bele. Hogy ezért kezdett füstölni a teáskanna, meg hogy többet inkább a lábamat se tegyem be a konyhába.

Nemrég viszont **AKKORA ZÜRBE** keveredtem, amiből még apu se tudott kirángatni. Az egész a kémmele kezdődött, aki szerette a menzakaját, és szerepelt még a történetben Franciaország, a *Discovery* hajó, egy csomó fagy meg a skorbut (ami egy halálos bőrbetegség). Ebből már gondolhatjátok, hogy **ELÉG KOMOLY** ügy volt. Jodi (a barátnőm) azt mondja, szerencse, hogy egyáltalán túléltek!

Az egész azzal kezdődött, hogy Miss Jones (a tanárnőnk) bejelentette: új osztálytársunk lesz, egy francia lány, aki Franciaországból jön, és Mathilde-nak hívják. (Ez olyan, mint a Matilda, csak franciásan.)

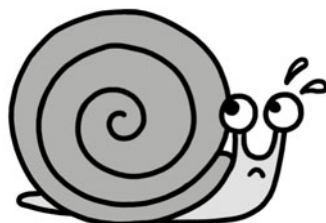

Persze mind **NAGYON** kíváncsiak voltunk rá. Új lány, és ráadásul külföldi!

Miss Jones egy csomó mindent megtanított nekünk franciául, még mielőtt Mathilde megjött volna, és szótárt is kaptunk, hogy ki tudjuk keresni, mit mond Mathilde, ha nem értjük.

A tanárnőnk azt is mondta, hogy Mathilde nagyon jól beszél angolul. De azt kérte, használjunk mi is francia szavakat, hogy Mathilde otthon érezhesse magát, meg így legalább gyakoroljuk a nyelvet.

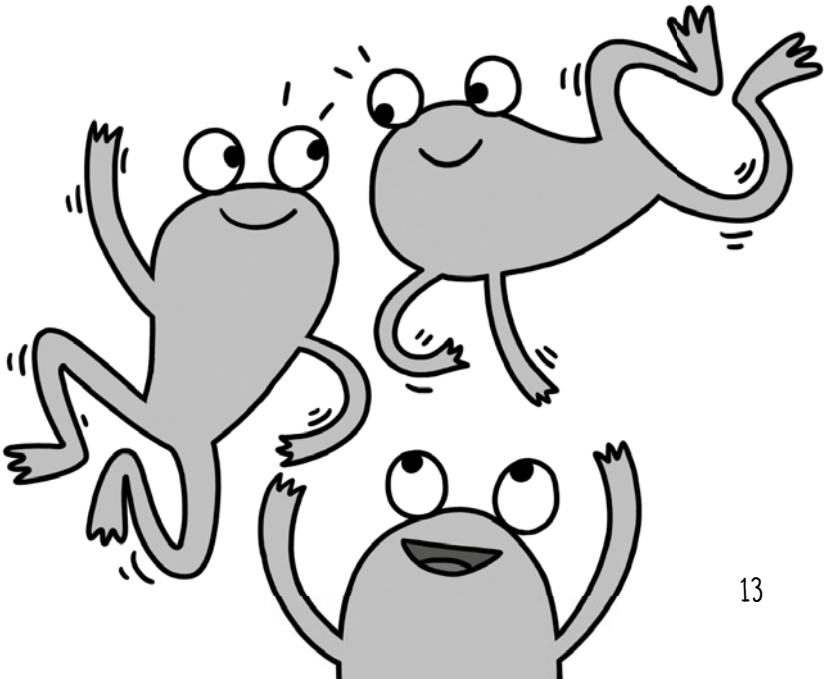
Én nagyon örültem neki, hogy Mathilde sok angol szót ismer, mert nem vagyok túl

jó franciából, és meg akartam kérdezni az új lányt, hogy közel laknak-e a párizsi Disneylandhez. És hogy evett-e már békacombot, meg csigát, mert apu azt mondja, hogy a franciák azt szoktak enni.

Anyu mérges lett, amikor apu a békalábat meg a csigát emlegette, és azt mondta neki:

– Ne beszélj már hülyeségeket, Stewart! (Így hívják apukámat.) Csak azért, mert valaki francia, még nem békalábon meg csigán él! – és hozzátette: – **TE** mit szólnál hozzá, ha valaki, aki meghallaná, hogy skót vagy, azt mondaná, akkor **BIZTOS** disznósajton élsz, meg kockás szoknyában jársz?!

Apu erre nevetésben tört ki:

– Én még **ÉLETEMBEN** nem ettem disznósajtot! A kockás szoknyát meg **UTÁLOM!**

– Hát ezt mondom! – felelte diadalmasan anyu, aztán apuhoz vágott egy pár skót kockás zoknit, és elment a dolgára.

Apu azt mondta, anyunak igaza van, és Mathilde **BIZTOS** nem eszik békalábat **VAGY** csigát. És hogy ő csak viccelt, de most már belátja, hogy nem volt valami jó vicc. Azt gondoltam, én azért megkérdezem majd Mathilde-ot, mi a helyzet a csigákkal, csak hogy tudjam. Nálunk ugyanis a kertben van egy **CSOMÓ** csiga, és, ha akarja, esetleg gyűjthetek neki egy dobozba, én amúgy sem vagyok

oda anyyira értük, megenni meg főleg nem fogom őket.

Pénteken Miss Jones azt kérte, hogy maradjak bent a szünetben, mert beszélni akar velem Mathilde-dal kapcsolatban. Elmondta, hogy szeretné, ha **PÁRTFOGÁSOMBA** venném az új lányt, amikor megjön, és segítenék neki beilleszkedni. Ezt meg is ígértem, és **NAGYON** izgatott lettem, mert persze **MINDENKI** alig várta Mathilde-ot, főleg, hogy francia. Én is **SZALADTAM**, hogy elmondjam Zachnek és Jodinak, meg Maisie-nek, hogy Miss Jones engem választott erre a feladatra.

Zach, Jodi és Maisie a barátaim. Zachék az alattunk lévő lakásban laknak, és anyu

azt mondja, már pici korunk óta barátok vagyunk. Jodival a legelső iskolai napon barátkoztunk össze, amikor nem volt hajlandó elengedni az anyukája lábszárát, amíg Zach meg én egyenként le nem fejtegettük róla az ujjait.

Maisie nemrég lett a barátunk, egészen pontosan két hónapja és egy hete. Korábban nem voltunk túl jóban, de akkor egy ilyen

TRAUMÁS dolgot éltünk át, mert egy ideig azt hittük, hogy a tanárnőnk, Miss Jones földönkívüli.

Régebben úgy gondoltam, hogy Maisie kicsit furá, mert folyton elájul, meg mindentől úgy beijed. De most már nagyon megszerettem.

Na, szóval elújságoltam mindenkinek, hogy én fogok segíteni Mathilde-nak. Zach azt mondta, hogy megmutathatnánk neki a barlangot, de Jodi nem tartotta annyira jó ötletnek.

A barlang a titkos búvóhelyünk. A vécéhez vezető lépcsősor alatt van, és senki nem tud róla, csak mi négyen. Ott szoktuk tartani

a titkos találgáinkat, meg minden. Egy csomó szuper cucc van benne, régi kréta, meg egy mosogató, és még teáskanna is. Szerintünk a régi gondnok itt reggelizhetett, amikor el akart bújni az igazgató elől, mert nem nagyon szerette. De a gondnok már nyugdíjba ment, és nálunk hagyta a kulcsot. Mondjuk nem szoktuk használni, egyrészt, mert rajtunk kívül nem is sejti senki, hogy a barlang egyáltalán létezik, másrészt mert már el is veszítettük a kulcsot.

Na mindegy, szóval mondtam Jodinak, hogy **MUSZÁJ** lesz megmutatni Mathilde-nak a barlangot, mert nekem **ÁLLANDÓAN** vele kell majd lennem. És akkor is be **KELL**

majd járnok a barlangba, mert egy csomó dolgom van, például meg kell etetni a molylepkét, meg dolgozni az úszómedence ter-
vén, amit a biciklitároló mögött akarunk ásni,
és akkor Mathilde-nak is muszáj lesz jönnie.
Ezzel Jodi nem nagyon tudott vitakozni,
úgyhogy belement
a dologba.

Aztán csináltunk egy „**ISTEN HOZOTT,
MATHILDE!**” feliratú táblát, és kiraktuk a falra. Egy kicsit ki is takarítottunk, még a vödörről is letöröltük a port, hogy az új barátnőnknek legyen hová leülnie. Aztán visszamentünk az osztályba.

